

Hlapec je jadikoval še vedno, Vrbič pa je šel v hišo. Na koridoru je srečal Pavlino.

„Bog te sprimi, draga Pavlina!“

„In Tebe tudi!“ odvrne, poredno se smehljaje Pavlina. V tem trenutku stopi i gospa Pelnerjeva na koridor.

„O, dober dan, gospod Vrbič! Dolgo smo Vas že pričakovali.“

Fric je mrmral nekaj nerazumljivih besedij, kakor bi se hotel opravičevati.

„Pa bi kmalu pozabila!“ je nadaljevala teta, „pismo-noša je prinesel pismo od Tvojega brata, Pavlina. Dobil je odpust in minulo noč je došel v M.“.

Neizrečeno se je veselila Pavlina videti brata. Fricu pa to veselje kar ni ugajalo, češ, ali jej nisem jaz dovolj, njen zaročenec, ali jej ne morem nadomestiti brata?

„Jutri nas obišče“, je dejala teta, „in z Vami bi rada, gospod Vrbič, govorila par besedij.“

Pavlina se je oddaljila.

„Slavkovo pismo“, prične teta, „mi ne sporoča nič prijetnega. Slavko pravi, da je Pavlino roko obljubil nekemu častniku.“

„Kaj? — Kako? — Zakaj?“ hitel je Fric, „Pavlina je moja zaročenka in sedaj naj bo kar hipoma kak častnik njen soprog. Kje je oni častnik, kateri mi more kaj očitali?“

„Bog ne daj! Vsaj Vas niti ne pozna stotnik Petranov! Slavko trdi samo, da mora biti Pavlin ženin Petranov in nihče drugi.“

„No, kaj pravi Pavla?“ vprašal je Fric, strogo motreč gospo Pelnerjevo.

„Jej še ni znana vsa vsebina pisma. Po mojih mislih ste Vi za njo najboljši ženin, vendar more odločiti jedino Pavla.“

„Tu ni treba odločevati, odločeno je že“, dostavil je pikro Vrbič.

„Sicer pa nisem človek, iz katerega se vsakdo lahko ponorčuje. Tu in tam porečejo: Fric Vrbič je zopet splaval, vsakdo bi me zasmehoval, a tega ne dovolim!“

Pavla je vstopila in prečitala Slavkovo pismo. „Petranov? Ga ne poznam, ga nečem, hočem samo Frica!“

„O blaga deklica, kako sem srečen!“ izvilo se je ubogemu Fricu iz prsi. Občudoval je Pavlino naivno odkritosrčnost.

Vesel se je odpeljal v L. Vender, kaj poreče stotnik Petranov? Naj reče, kar hoče; Pavlina je bila in bo Vrbičeva zaročenka in Petranov ima molčati. Domu prišedši, spisal je Fric prav zaničljivo pismo za gospoda stotnika. Urno je hotel odposlati list, kar vstopi sluga s posetnico v roki, rekoč:

„Ta gospod želi govoriti z Vami.“

Fric pogleda posetnico in prečita: „Stotnik Mihael Petranov.“

Fricov obraz je potemnil. Nekako v zadregi ukazal je slugi:

„Prosim gospoda, naj se potrudi k meni!“

Sluga odide. Kmalu nato vstopi mlad, krepak mož.

Gotovo se čudite, videti me tukaj“, izpregovori smehljaje stotnik, „vender se mi zdi potrebno, dogovoriti se z Vami.“

„Gospod stotnik; to je tudi moja želja!“ odvrne Fric sarkastično.

„Moj prijatelj Slavko Jelinčič želi, kar Vam je gotovo znano, da bi se jaz poročil z njegovo sestro Pavlino. Deklica mi ugaja, je lepa, nedolžna, no, bogata bo tudi nekaj, kadar zatisne gospa Pelnerjeva oči. Uverjen sem, da bi lahko dobil Pavlo za ženo, ker mi je Slavko zelo naklonjen, upam tudi, da bi me mogla ljubiti, vender — bodi, odpovem se vsemu in nadejam se, da bode osrečili blago deklico. Z Bogom!“

Fric je strmel, hotel je govoriti, a Mihael Petranov se je urno oddaljil.

„Sedaj imam pa vsega dovolj! Še toliko mi ne da časa, da bi ga pozval na odgovor radi njegovega vedenja na peronu, kajti, gotovo je, da je ta spremljal poročnika Pavčiča!“ jezil se je Fric. „Sicer je pa kaj eleganten kavalir. — Pa zakaj neče Pavline?! Ej, ej, Fric! pomisli, on ima gotovo vzrok, ima ga, ima! Ha, ha, Pavlina! — Z Bogom!“

Odporoval je in vrnil se je šele po dveh letih. Po tolikem času ga opazim nekega dne na ljubljanskem kolodvoru. Strogo je motril nekega gospoda in zdelo se mi je, da premišljuje, kje je videl ta znani obraz. Lice se mu je zjasnilo in približal se je gospodu, rekoč: „Gospod stotnik Mihael Petranov!“ zdi se mi, da se me ne spominjate več!“

„O pač“, reče omenjeni gospod, „Vi ste gospod Fric Vrbič, a jaz nisem stotnik Mihael Petranov, marveč Pavlin brat Slavko Jelinčič. Obiskal sem Vas tedaj pač kot stotnik Petranov; skušal sem Vas samo, ker mi je rekla Pavla, da ste zelo nezaupljivi. Gospa Pelnerjeva, provzročiteljica te šale, gotovo ni imela namena žaliti Vas, ker je iskreno želela, da bi bili Vi Pavlin soprog. Vi ste pa v svoji nezaupljivosti mislili, da se je moralo zgoditi kaj posebnega, ker se je stotnik Petranov kar hipoma odpovedal vsaki zvezi s Pavlino. In zato ste ostavili ubogo Pavlino. Revica je jokala in žalovala. Stotnik Petranov pa do tedaj niti poznal ni moje sestre, nikar, da bi ga silil jaz njej v zakon. A sedaj je res on njen soprog in Pavlina uživa z njim vso slast srečnega zakonskega življenja. Zdravstvujte, gospod Vrbič!“

„Prepozno, prepozno!“ — je vzdihnil Fric Vrbič.

Razglas

o prihodnjem tečaju podkovske šole v Ljubljani.

Novi šolski tečaj na podkovski šoli c. kr. kmetijske družbe kranjske v Ljubljani se prične dne 1. junija 1901.

Poleg podkovstva se učenci podkovske šole uče tudi o ogledovanju živine in mesa.

Kdor želi priti v podkovsko šolo, naj vloži prošnjo za sprejem, in naj ji priloži:

1. izpisek iz krstne knjige (ali krstni list),
2. domovinski list,
3. šolsko spričevalo,
4. učno spričevalo v dokaz, da se je podkovstva učil pri kakem kovaškem mojstru,
5. župnikovo ali županovo spričevalo o poštenem vedenju.

Ubožni prosilci, ki se ne morejo šolati ob svojih stroških, niti ne morejo pričakovati podpore od svojcev, morejo dobiti po 50 gld. podpore pri kmetijski družbi. Prosilec za podporo mora svoji prošnji poleg navedenih prilog priložiti še:

6. ubožni list,
7. potrdilo, da je že dve leti bil za kovaškega pomočnika.

Prošnje za vsprejem v podkovsko šolo naj se do 15. junija l. 1901. pošljejo vodstvu podkovske šole v Ljubljani.

Šola bo trajala do konca decembra l. 1901.

Kdor dobro prestane preskušnjo, more po postavi iz 1873. l. dobiti patent podkovskega mojstra: brez preskušnje pa sedaj nihče ne more postati podkovski mojster.

Nauk v podkovski šoli je brezplačen, učenci morejo skrbeti le za živež in za stanovanje ter za potrebne šolske knjige. Stanovanje dobodo učenci za majhno plačo v šolski sobi.

Učenci naj se oglase vsaj dva dni pred šolskim začetkom v podkovski šoli na spodnjih Poljanah.

Ker je po slovenskih deželah še zmerom premalo v podkovstvu izučenih kovačev in zdravnikov kopitnih boleznij, pa tudi premalo izurjenih oglednikov živinskih in mesovnih, zatorej naj bi skrbela županstva, da dobode vsaka občina vsaj po enega dobrega kovača in živinskega in mesovnega oglednika.

Ivan Murnik,

predsednik c. kr. kmetijske družbe kranjske.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški,

časni vodja podkovske šole.

Naznanilo.

Skušnje na tukajšnji podkovski šoli se bodo vršile dne 27. in 28. junija t. l., in sicer: 27. junija skušnja iz podkovstva za kovače, kateri niso obiskavali podkovske šole, 28. junija pa za učence podkovske šole iz podkovstva in ogledovanja klavne živine in mesa. Kovači, kateri hočejo delati to skušnjo, naj se oglase pri podpisnem vodstvu do dne 15. decembra t. l.

Vodstvo podkovske šole v Ljubljani
dne 2. maja 1901.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški.

Novice.

— **Osebnosti.** Zapovednik ljubljanske divizije, gosp. Rudolf pl. Chavanne je imenovan podmaršalom. — Topničarski podpolkovnik, gosp. Evgen Franck je imenovan polkovnikom, major domačega pešpolka, gosp. Matevž Prašnikar je imenovan podpolkovnikom. — Carinski oficijal gosp. Eng. Jakhel je imenovan višjim komisarjem finančne straže. — Učitelj „Glasbene Matice“, gosp. Josip Vedral je 24. m. m. naredil v Pragi državni izpit iz glasovirja in petja z odliko v obeh državnih jezikih.

— **Cerkvene vesti.** Stalni pokoj je dovoljen č. gosp. Mihaelu Horvatu, župniku na Čatežu ob Savi. — Č. g. Nikolaj Križaj, župnik na Premu, se je radi bolehnosti odpovedal svoji župniji. — Premeščeni so bili č. gg. Alojzij Rudolf, ekspozit v Begunjah pri Cerknici, kot župni upravitelj na Čatež ob Savi. Frančišek Dimnik s Trebelnega kot ekspozit v Begunje pri Cerknici, Josip Nagode iz Boštanj na Trebelno, Martin Škrjanc iz Zagorja v Jesenice Alojzij Wester iz Selc v Zagorje, Jernej Klinc s Čateža kot župni upravitelj v Javor pod Ljubljano, Frančišek Zega, kaplan na Premu, je nameščen kot župni upravitelj.

— **Promocija.** Na graškem vseučilišču je bil promoviran cand. med. gosp. Ernest Dereani, bivši predsednik društva „Triglav“ doktorjem vsega zdravilstva Čestitamo!

— **Poročil se je v Plznu član slovenske opere gosp. Cecil Vašiček z gđ. Franjo Bláhovo. Čestitamo!**

— **Dobrodelni bazar** na korist bolnišnici otrok in društvu žensk, ki ga sprožila gospa baronica Heinova, se vrši v deželni palači 15. maja. Odbor je sestavljen tako-le: Pokroviteljica gospa baronica Heinova. Odbor gospe E. Račičeva, c. kr. svetnika soproga, J. Braunerjeva, c. kr. majorja soproga, baronica Gallova, c. kr. generalmajorja v p. soproga, M. Hribarjeva, mestnega župana soproga, E. Lavričeva, c. kr. podpolkovnikova soproga, baronica Lichtenbergova, N. Lukmannova, tovarnarjeva soproga, E. Luckančeva, c. kr. podpolkovnika soproga, E. Riedlingerva podpolkovnika soproga, grofica Schaffgotscheva, c. kr. dvornega svetnika soproga, E. Schmidova, podpolkovnika soproga, A. Schmidova, c. kr. maj. soproga, V. Šlajmarjeva, dež. prim. soproga, F. Tavčarjeva, drž. poslanca soproga in M. Zupančeva, c. kr. vladnega svetnika soproga. Gospodje: Načelnik: baron Gall, generalmajor v p. J. Luckmann, bankir in predsednik kr. hranilnice, O. Bamberg, tovarnar, A. Janežič, c. kr. finančna komisar, dr. V. Krisper, odvetnik, K. Leskovic, zasebnik, baron Lichtenberg, nam. dež. glavarja, A. Mahr, ravnatelj trgovske šole, dr. F. Papež, odvetnik, E. Pohlreich, major, K. Righetti, c. kr. nadporočnik, H. Wettsch, slikar, dr. M. Zarnik, mag. konc. pr., F. Zimburg pl. Reinerz, polkovnik in baron Zojs, veleposestnik. Odboru je došlo že nad 200 daril v ta dobrodelni namen. Nj. v. nadvojvoda Evgen je poslal krasno in dragoceno nakitno omarico s kovinskimi vložki (empezzansko delo.) Denarni darovi naj se blagovolijo poslati gosp. K. Leskovicu, zasebniku.

— **Gostilničarska zadruga v Ljubljani** namerava ustanoviti svojo bolniško blagajno, kar je vse hvale vredno.

— **Notranjske mlekarske zadruge** nameravajo ustanoviti svojo centralo in sicer bo ta ali v Logatcu ali v Postojni.

— **Prešernove poezije v nemškem prevodu** se že tiskajo ter izidejo bržčas še pred Binkošti. Uredil jih je gosp. dr. Fran Vidic, urednik državnega zakonika na Dunaju. Prevoje pa je poleg urednika oskrbelo nekaj drugih slovenskih in nemških poetov.